

Ιούνιος 2017

Πεταλούδες και Κουδουνάκια

Κάθισα και παρακολουθούσα δύο πεταλούδες να σαλεύουν και να ανασαλεύουν πέρα δώθε τις τρεμουλιαστές κεραίες τους πάνω στην πράσινη άκρη της όχθης του ποταμού. Το ποτάμι ήταν πλατύ και ορμητικό. Ένας ήχος από κουδουνάκια που χτυπούσαν τράβηξαν την προσοχή μου και κοίταξα με προσοχή στην απέναντι όχθη του ποταμού για να βρω την πηγή τους. Εκεί, είδα αρχικά μόνο λίγες και μετά πολλές αγελάδες, να προχωρούν νωχελικά κατά μήκος του ποταμίσιου μονοπατιού, με την κάθε μια να έχει ένα κουδούνι δεμένο γύρω από το λαιμό της. Καθώς μαζεύτηκαν, φεύγοντας από το ποτάμι για το δρόμο προς το σπίτι, η χορωδία από τα κουδουνάκια γιγαντώθηκε σε ένα μεγάλο κρεσέντο. Μια απαλή αίσθηση θαυμασμού και ευγνωμοσύνης άρχισε να κυριεύει την καρδιά μου, και ξάφνου, βρέθηκα εκεί, ζωντανή, σε μία διαφορετική πραγματικότητα: έχοντας επίγνωση του εαυτού μου και της στιγμής που ξεδιπλωνόταν εμπρός μου.

*«Ω η χαρά της ψυχής μου, ακουμπισμένη νηφάλια στον εαυτό της, παίρνοντας ταυτότητα από τα υλικά και αγαπώντας τα. Οι δονήσεις ξανάρθαν στην ψυχή μου από αυτά, από την όραση, την ακοή, την αφή, το λόγο, την άρθρωση, τη σύγκριση, τη μνήμη, και τα άλλα. Η πραγματική ζωή των αισθήσεων μου και της σάρκας, που υπερβαίνει τις αισθήσεις μου και την σάρκα. Το σώμα μου φτιαγμένο από ύλη, η όραση, που λειτουργεί με τα υλικά μου μάτια, μου απέδειξαν αναμφισβήτητα, αυτή τη μέρα,,
ότι δεν είναι τα υλικά μου μάτια που τελικά βλέπουν...»*

Γουώλτ Γουίτμαν

Παράξενο που δεν παρατήρησα τη στιγμή που ο κόσμος μου είχε επικεντρωθεί μόνο στις δύο πεταλούδες, και πόσο η διάκριση τώρα, είναι καθαρή και απλή, στην κατάσταση που βρέθηκα. Είναι πανεύκολο να γλιστρήσεις στη σαγήνη ή στην ονειροπόληση χωρίς ούτε καν να το αντιληφθείς. Ήμουν τυχερή που τα κουδουνάκια τράβηξαν την προσοχή μου και στη συνέχεια η αγροτική χάρις και ομορφιά της σκηνής πυροδότησε τη στιγμή της επίγνωσής μου. Είναι δυνατόν να επικαλούμαι τέτοια επίγνωση; Ναι, τέτοιες τεχνικές είναι κομμάτι της εσωτερικής γνώσης που προσφέρονται στα σχολεία και που υπάρχουν για το μοναδικό σκοπό να διδάσκουν εκείνους που επιθυμούν να μάθουν πώς να είναι παρόντες στη ζωή τους.

Σαν ανθρώπινα όντα, κληρονομούμε το δικαίωμα να είμαστε παρόντες από τη στιγμή της γέννησής μας. Η ζωή του καθενός εμπλουτίζεται με στιγμές Παρουσίας άσχετα αν δεν τις αντιλαμβανόμαστε ή δεν τις αξιολογούμε. Είναι οι στιγμές που θυμόμαστε.

*« Οι σχολές έχουν το προνόμιο να κάνουν προσπάθειες προς τη σωστή μεριά,
για την θειότητα εντός---τη δική μας Παρουσία.»
Ρόμπερτ Ερλ Μπάρτον*

Το εκπληκτικό είναι, το πόσο εύκολα ξεχνάμε το μέγεθος της μετατόπισης από την κανονική μας κατάσταση του ξύπνιου, στην κατάσταση της Παρουσίας. Υπάρχει μία κολλώδης τάση μέσα μας να υποβιβάζουμε αυτή την λεπτή, εσωτερική ακτινοβολία, σε κάτι συνηθισμένο. Η κεκτημένη ταχύτητα, της από μέρα σε μέρα δράσης μας, παράγει ένα ισοπεδωτικό αποτέλεσμα, το οποίο ναρκώνει το αίσθημα της αξιολόγησης γι' αυτή την κορυφαία κατάσταση. Βρισκόμαστε να παραδέρνουμε μέσα στα ρεύματα της ζωής---τους φόβους μας, τις αρρώστιες και τις υποχρεώσεις. Η ανάγκη για το χρήμα και η αγωνία για τα χρειαζόμενα, της απόκτησης τους ή όχι---όλα αυτά μας αποσπούν από τις υψηλόφρονες επιδιώξεις μας.

*« Το να είσαι παρών, είναι τρισένδοξο.....Μόνο που εμείς πολύ εύκολα ξεχνάμε αυτό
που ο γελαστός μας γείτονας
μήτε το βεβαιώνει, μήτε μας το φθονεί. Μέσα στο Ορατό επιθυμούμε να το υψώσουμε
όταν ακόμη κι η ολοφάνερη χαρά μπορεί μόνο να μας αποκαλυφθεί
Όταν εντός μας την μεταμορφώνουμε.
Πουθενά, Αγαπημένη, δεν θα υπάρξει Κόσμος, παρά εντός μας.»
Ράινερ Μαρία Ρίλκε, Οι Ελεγείες του Ντουίνο, Η Έβδομη Ελεγεία*

Ευτυχώς για μας, η Παρουσία μπορεί να αναδυθεί, όχι μόνον από την ομορφιά, αλλά και από τον πόνο. Ίσως και σεις επίσης είδατε τον εαυτό σας σαν κάτι αγαπημένο να πέφτει στη γη, και αναθωρήσατε το καλοκρυμμένο μουσικό της ζωής. Ο χρόνος και τα φαινόμενα εκσφενδονίστηκαν και για μια στιγμή το πέπλο ανασηκώθηκε.

Κανένας δεν θα ευχόταν για τέτοια πράγματα, κι' όμως οι χαρές της ζωής μας εξυφαίνονται μαζί με τραγωδίες, εκνευρισμούς και συναισθηματικό πόνο: αυτή η τριβή δίνει στην καρδιά τη λαχτάρα μας για τον Αγαπημένο, την ευκαιρία να υψωθούμε κόντρα στα πάθη και στα διακαή ενδιαφέροντα του εαυτούλη, που τα βρίσκουμε να κοχλάζουν μέσα στην καρδιά μας. Έτσι προωθούμαστε προς την διαύγεια και την ειρήνη της Θείας Παρουσίας.

*«Ένα καλάθι με φέσκο ψωμί είναι στο κεφάλι σου, κι όμως εσύ ζητιανεύεις την κόρα από πόρτα σε πόρτα . Χτύπησε την εσωτερική σου πόρτα. Όχι αλλού.
Πλατσουρίζεις με τα γόνατα στα γάργαρα νερά του ποταμού, κι όμως επιμένεις να θέλεις να πιείς από τα φλασκιά των άλλων ανθρώπων.
Το νερό είναι παντού γύρω σου,
Αλλά εσύ βλέπεις μόνο φράγματα να σ' εμποδίζουν στο νερό.»
Ρουμί*

Σίντνεϊ Ράσελ (Sydney Russell)